

Hồi thứ 84

Hồ thiếu gia bị địch bao vây

Chàng dừng lại một chút rồi hỏi :

- Miêu phu nhân ! Phải chăng gia gia và má má tại hạ chết về tay Miêu Nhân Phượng?

Nam Lan từ từ gật đầu đáp :

- Y ... y có nói chuyện này với tiện thiếp...

Bà nói tới đây, bỗng nghe có tiếng người hô từ phía xa :

- A Lan ! A Lan ! ... A Lan ! A Lan ở đâu ?

Hồ Phi và Nam Lan nghe tiếng gọi đều biến sắc, chính là thanh âm Điền Quy Nông.

Nam Lan nói :

- Hẳn đến kiếm tiện thiếp. Chiều mai mời tướng công lại tới đây. Tiện thiếp sẽ nói chuyện về lệnh tôn cùng lệnh đường.

Hồ Phi đáp :

- Được rồi ! Chiều mai chúng ta sẽ hội diện ở đây.

Chàng không muốn gặp Điền Quy Nông, liền ẩn vào phía sau phần mộ, bụng bảo dạ :

- Mai ta sẽ hỏi rõ về vụ gia má đã chết trong trường hợp nào ? Nếu vụ này có liên quan đến tên gian tặc Điền Quy Nông thì không thể tha hẩn được. Chắc Miêu phu nhân sẽ che giấu cho hẩn, nhưng ta sẽ điều tra cẩn thận cho ra manh mối. Có điều ta chưa hiểu Điền Quy Nông đến Thương Châu vì việc gì ?

Nam Lan từ khu mộ địa bước chạy đi, nhưng không phải về phía Điền Quy Nông. Bà đi chừng mấy chục trượng, vẫn còn nghe tiếng Điền Quy Nông hô hoán.

Nam Lan bỗng lên tiếng :

- Tiện thiếp ở đây !

Điền Quy Nông "ủa" một tiếng rồi chạy về phía phát ra âm thanh.

Lại nghe Nam Lan nói :

- Tiện thiếp đi đâu thì mặc tiện thiếp, tướng công không được can thiệp.

Tiếng cười và tiếng nói của Điền Quy Nông văng vẳng vang lên :

- Ta đâu dám can thiệp ? Vì lâu không thấy mặt nàng ta nhớ lắm ! Nơi đây rất hoang lương, nàng hãy coi chừng và đừng hoảng sợ nghe.

Hai người sóng vai nhau đi mỗi lúc một xa, nói gì không nghe được nữa.

Hồ Phi tự nhủ :

- Trời sắp tối rồi. Chi bằng ta ở đây với gia má một đêm. Mai vào thị trấn ngủ trọ, kéo không lại chạm trán họ Điền.

Chàng lấy lương khô ra rồi ôm gối ngồi bên phần mộ mà trầm tư mặc tưởng. Ngọn gió thu thổi tới, chàng cảm thấy giá lạnh. Lá cây lác đác rụng cả xuống người Hồ Phi. Lúc trăng rọi đỉnh non, chàng mới nằm ngả người xuống đất nhắm mắt ngủ.

Vào khoảng nửa đêm, bỗng nghe tiếng vó ngựa từ phía xa vọng lại. Hồ Phi giật mình thức giấc nghĩ bụng :

- Đã canh khuya, sao còn có người chạy ngựa tới chốn hoang sơn này ?

Tiếng vó ngựa mỗi lúc một gần và chạy rất nhanh. Khi còn cách mộ bia chừng ba dặm, ngựa đi thong thả từng bước một, dường như người kỵ mã đã xuống ngựa dắt nó đi để tìm kiếm vật gì.

Hồ Phi thấy con ngựa kia đang đi về phía mình liền thò đầu lên trên đồng cỏ dài để nhìn xem ai.

Dưới ánh trăng đầu tuần, một bóng người bé nhỏ dắt ngựa đi tới. Lúc còn cách phần mộ chừng 10 trượng, Hồ Phi mới nhìn rõ người này mình mặc áo đen, đầu đội mũ trong, chính là Viên Tính.

Hồ Phi trông ngược đánh thành thành, cảm thấy lưỡi khô môi ráo, muốn cất tiếng hô hoán nhưng chẳng hiểu tại sao không lên tiếng được.

Trong đầu chàng những luồng tư tưởng nhộn lên như sóng cồn, chàng tự hỏi :

- Nàng tới đây làm chi ? Sao nàng biết ta ở đây ? Nàng ngẫu nhiên tới đây hay tới kiếm ta ?

Bỗng nghe Viên Tính lầm nhảm đọc hàng chữ trên bia mộ :

- Liêu Đông đại hiệp Hồ Nhất Dao phu phụ chi mộ.

Nàng buông tiếng thở dài, tự nói để mình nghe :

- ở đây rồi ! Trước mộ không thấy tro giấy tiền, thì ra y chưa đến tảo mộ.

Đột nhiên nàng nổi cơn ho kịch liệt. Tiếng ho mỗi lúc một dữ dội không sao ngừng lại được.

Hồ Phi nghe tiếng ho kinh hãi nghĩ thầm :

- Nàng nhiễm bệnh rồi mà dường như bệnh thế rất trầm trọng.

Viên Tính ho suyễn hồi lâu mới dần dần ngừng lại, buồn rầu nói :

- Giả tử ngày trước ta không lập lời trọng thệ trước mặt sư phụ, thì có thể trọn đời theo y đến tận chân trời, làm điều nghĩa hiệp như cha mẹ y ngày trước, chẳng hay hơn ư ? Hỡi ơi ! Hồ đại ca ! Đại ca đau khổ, nhưng có biết đâu tiểu muội còn thương tâm gấp mười ?

Hồ Phi gặp nàng nhiều lần nhưng hữu tình mà tựa vô tình, chẳng bao giờ thố lộ chân tâm tình ý. Nếu đây chẳng phải là nơi hoang vu, u tịch quá không có bóng người thì nàng quyết chẳng tiết lộ mối thương tâm trong lòng.

Viên Tính nói mấy câu này rồi đầu óc bâng khuâng ngồi tựa vào bia mộ, lại nổi cơn ho.

Hồ Phi không nhẫn nại được nữa, tung mình nhảy vọt ra cất tiếng nói :

- Cô nương bị phong hàn rồi chẵng ? Phải bảo trọng lấy thân mới được.

Viên Tính giật nảy mình lên lùi lại một bước, hai tay ôm ngực. Khi nàng nhìn rõ là Hồ Phi, bất giác mặt đỏ bừng lên ra chiều tức giận, nói :

- Sao đại ca .. lại bắt chước trò trẻ nít khinh bạc, ẩn núp ở đây để nghe lỏm câu chuyện của tiểu muội ?

Hồ Phi tâm tình xúc động, chẳng úy kỵ gì nữa, lớn tiếng :

- Viên cô nương ! Tại hạ một dạ chân thành, cô nương cũng biết thế, hà tất cô nương phải khổ thân một cách oan uổng. Tại hạ cùng cô đến chỗ môn sư xin hoàn tục, chẳng làm ni cô nữa. Chúng ta vĩnh viễn ở với nhau, há chẵng hay hơn ư ?

Viên Tính ôm lấy bia mộ, ho rũ rượi không đứng ngay lên được.

Hồ Phi trong lòng thương xót, tiến gần lại cất giọng ôn nhu :

- Cô nương bất tất phải phiền não !

Đột nhiên nàng thổ ra một búng máu ! Hồ Phi kinh hãi hỏi :

- Cô nương bị thương làm sao ?

Viên Tính đáp :

- Tiểu muội bị tên gian tặc Thang Bái đả thương!

Hồ Phi tức giận hỏi :

- Bây giờ hắn ở đâu ? Tại hạ đi kiếm hắn !

Viên Tính đáp :

- Tiểu muội giết hắn rồi !

Hồ Phi cả mừng nói :

- Cung hỷ cô nương đã đâm chết kẻ cừu địch.

Rồi chàng hỏi :

- Cô bị thương ở đâu ? Hãy ngồi nghỉ một chút !

Chàng nâng đỡ cho nàng từ từ ngồi xuống, nói tiếp :

- Cô nương đã bị thương, cần phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, không nên ngồi trên yên ngựa bôn tẩu suốt đêm.

Viên Tính quay lại nhìn chàng nghĩ bụng :

- Làm gì ta chẳng biết mình cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng ? Ta có chạy suốt đêm cũng chỉ vì chàng !

Rồi nàng hỏi :

- Trình gia muội tử đâu ? Sao không thấy y ?

Hồ Phi nước mắt chảy quanh, cất tiếng run run đáp :

- Y ... y qua đời rồi !

Viên Tính thất kinh đứng nhòm dậy hỏi :

- Sao .. sao lại ... qua đời rồi ?

Hồ Phi đáp :

- Cô nương hãy ngồi xuống để tại hạ thủng thảng nói cho nghe.

Đoạn chàng đem chuyện mình bị Thạch Vạn Sơn hạ độc, Trình Linh Tố xả thân cứu mạng mình rồi cô phải thác oan.

Viên Tính buồn rầu sa lệ. Hai người nhìn nhau hồi lâu không nói gì và cũng tưởng nhớ đến con người lòng dạ thủy chung, khiến mình phải tự thẹn không thể như cô.

Cơn gió thu thổi tới, khí lạnh xâm nhập, Viên Tính khẽ run lên.

Hồ Phi cởi áo trường bào khoác cho nàng, khẽ nói :

- Cô nương .. hãy ngủ đi một lát.

Viên Tính đáp :

- Không, tiểu muội không ngủ. Tiểu muội đến nói với đại ca một câu rồi... lại đi ngay.

Hồ Phi kinh hãi hỏi :

- Cô nương còn đi đâu ?

Nét mặt nghiêm trọng, Viên Tính khẽ đáp :

- Tả như sinh tử biệt, an đắc khổ trường bi.

Hồ Phi nghe hai câu này bất giác ngẩn người ra, lẩm nhẩm đọc lại : Tả như sinh tử biệt, an đắc khổ trường bi ?

Viên Tính nói :

- Hồ đại ca ! Chỗ này không thể ở lâu được, đại ca nên dời đi ngay là hơn. Đọc đường tiểu muội đã nghe tin nên chạy theo cho đại ca hay.

Hồ Phi hỏi :

- Tin tức gì ?

Viên Tính đáp :

- Từ hôm tiền bối ở trong đại hội chưởng môn trốn đi, tiểu muội vẫn theo dõi hẩn. Tên tặc tử đó giảo quyết phi thường, không biết trốn đi đâu. tiểu muội tưởng gia quyến của hẩn ở Hồ Bắc mà hẩn đắc tội với Phúc Khang An, tất liền lụy tới toàn gia, nên chắc chắn hẩn chạy về nhà thông tri cho trẻ gia hay để cấp tốc đào tẩu.

Hồ Phi khen ngợi :

- Cô nương tiên liệu rất đúng.

Viên Tính đáp :

- Mang ngoại hiệu Cam Lâm Huệ Thất Tinh, hẩn giao du rất rộng trên chốn giang hồ, nhưng tiểu muội nghĩ hẩn là người giảo quyết, chưa chắc đã kết được người bạn tâm giao nào. Bây giờ đại họa lâm đầu, chỉ có đường về nhà. tiểu muội liền theo hướng đông nam mà rượt. Sau ba ngày rông rã, tiểu muội đuổi đến điểm Thanh Phong mới kịp hẩn. Cuộc ác chiến xảy ra ở Cao Lương, tiểu muội đánh chết tên tặc tử đó rồi, nhưng mình cũng bị trọng thương.

Hồ Phi buông tiếng thở dài.

Viên Tính lại nói :

- Tiểu muội ở khách điểm dưỡng thương mấy ngày thấy liên tiếp hai bọn võ sĩ của Phúc Khang An đi qua. Trong đó có cả Chu Thiết Tiêu ở Ứng trào nhận hành môn. Tiểu muội liền gọi lại nói chuyện với lão.

Hồ Phi mỉm cười hỏi :

- Cô nương đã bị trọng thương mà không sợ hấn trả thù ư ?

Viên Tính mỉm cười đáp :

- Tiểu muội đã cho hấn một dịp lập nên công lớn thì dù hấn có thù hận gì cũng bỏ qua. Tiểu muội trở chỗ chôn tiên bối cho hấn biết để hấn cất đầu lão đem về Bắc Kinh, có phải là một kỳ công không ? Quả nhiên hấn rất cảm kích tiểu muội. Tiểu muội bảo hấn : "Chu đại gia ! Nếu đại gia bắt bản ni thì dĩ nhiên cũng là một đại công. Có điều Hồ Phi đại ca không buông tha đại gia đâu, do đó bao nhiêu chuyện sẽ bị lộ tẩy !" Chu Thiết Tiêu quả là tay quang côn xảo quyết. Hấn đáp : "Tại hạ rất khâm phục Hồ đại ca, chẳng khi nào dám đắc tội với bạn hữu của y. Xin cao ni chuyển lời cho Hồ đại ca hay là Điền Quy Nông thống lãnh ba chục tay hảo thủ đến Thương Châu mai phục bên mộ gia má y để tróc nã y đó".

Hồ Phi giạt mình kinh hãi hỏi :

- Bọn chúng mai phục ở đây ư ?

Viên Tính đáp :

- Đúng thế ! Tiểu muội nghe Chu Thiết Tiêu nói vậy, trong lòng nóng nảy chỉ sợ đến chậm một bước. Chà ! Tạ ơn Trời Phật chưa thấy tên tặc tử đó đâu.

Hồ Phi thấy nàng dung nhan tiêu tụy, bụng bảo dạ :

- Nàng vì cứu ta mà đi suốt mấy ngày mấy đêm không nghỉ !

Viên Tính lại nói :

- Tại sao Điền Quy Nông biết mộ gia má đại ca táng ở đây ? Tại sao hấn nhất định là đại ca sẽ về táng mộ ?... Hồ đại ca ơi ! Hảo hán thế cô cũng như mãnh hổ nan địch quần hồ, chúng ta hãy lánh đi một bước rồi sẽ nói chuyện.

Hồ Phi đáp :

- Bữa nay tại hạ đã gặp Miêu phu nhân và ước hẹn ngày mai sẽ tái hội ở chốn này.

Viên Tính hỏi :

- Miêu phu nhân là ai ?

Hồ Phi liền kể lại những chuyện đã qua.

Viên Tính vội nói :

- Người đàn bà đó đã chẳng nghĩ đến tình chồng con thì làm gì có tín nghĩa ? Vậy chúng ta nên đi cho lẹ !

Hồ Phi nghe Miêu phu nhân nói bằng giọng thành thực, vẻ mặt tựa hồ như không có gì trá ngụy, đồng thời chàng cũng mong mỏi biết rõ tình hình song thân qua đời trong trường hợp nào, nên muốn chờ gặp bà.

Viên Tính liền hỏi :

- Điền Quy Nông đã đến đây, khi nào Miêu phu nhân lại không nói cho hẳn biết ? Hồ đại ca, tại sao đại ca không nghe lời tiểu muội ? Chẳng lẽ tiểu muội đã chạy suốt ngày suốt đêm đến báo tin cho đại ca lánh nạn mà đại ca cũng chẳng quan tâm ?

Hồ Phi run lên đáp :

- Cô nương nói phải lắm. Đúng là tại hạ ngu muội.

Chàng cầm cương ngựa nói tiếp :

- Được rồi ! Cô nương hãy lên ngựa. Chúng ta đi về phía Tây.

Viên Tính toan lên ngựa, bỗng nghe tiếng còi từ bốn phương tám hướng nổi lên. Địch nhân đã kéo đến bao vây phân mộ.

Hồ Phi nghiêng răng nói :

- Mụ đàn bà kia quả nhiên muốn lừa gạt tại hạ. Chúng ta xông về phía Tây.

Hồ Phi nghe tiếng còi trong lòng ngấm ngấm kinh hãi vì biết bên địch rất đông. Giả tử Viên Tính chưa bị thương thì hai người phá trùng vì không phải chuyện khó, nhưng cứ tình trạng trước mắt thì không nắm vững phần nào.

Viên Tính nói :

- Chỉ cần Hồ đại ca nhắm phía tây mà chạy, bất tất phải nghĩ đến tiểu muội! Tiểu muội tự có cách thoát thân.

Hồ Phi nổi máu nóng lớn tiếng :

- Nếu vậy chúng ta cùng chết một chỗ ! Sao cô nương lại nói như thế được ? Hãy đi theo tại hạ !

Viên Tính bị chàng nổi nóng nhưng trong lòng lại thấy rất êm ái. Nàng tự biết mình bị trọng thương, chẳng thể cưỡng được liền quát ngựa chạy theo Hồ Phi. Hồ Phi đi được mấy trượng thấy bóng năm người sánh vai đứng cản đường. Chàng nghĩ bụng :

- Bữa nay mà muốn thoát thân thì mỗi đao đều phải hạ sát thủ, chẳng thể nể nang được.

Chàng liền thẳng tay mạnh dạn xông ra. Tuy mình ít người phải địch với số đông, nhưng chàng vẫn dùng yếu quyết hậu phát chế nhân, đưa vai bên trái đi trước, tay mặt cầm đao.

Hai võ sĩ của Phúc Khang An một tên tay cầm thiết tiêu, một tên vung quý đầu đao chia hai bên đánh vào.

Hồ Phi vừa thấy chúng ra chiêu đã biết ngay võ công của chúng không phải tầm thường. Nếu trong vòng 10 chiêu mà không thắng nổi thì bên địch tới vây càng đông, khó nổi thoát thân. Chàng vừa vọt người chênh chếch lên cao thì quả bọn chúng đã có năm người xông tới, chàng liền vung đao chém xuống một tên mé tả.

Tên võ sĩ này vung kiếm lên gạt. Người Hồ Phi còn lơ lửng trên không, nội kinh đã vận ra thanh đao, đồng thời hai chân đá tới trước ngực tên võ sĩ thứ tư. Tên này bị hất tung đi, miệng học máu tươi.

Võ sĩ xử kiếm thấy luồng kinh lực chuyển qua binh khí đến cánh tay, lại đè nén trước ngực, tưởng chừng mấy rở xương sườn bị gãy hết. Gã chưa kịp kêu thì đã lăn ra chết giắc.

Bọn võ sĩ thấy đối phương mới hai chiêu đã đả thương hai đồng bạn thì đều bỏ vía.

Tên võ sĩ sử quý đầu đao quát lớn :

- Hồ đại gia ! Công phu của đại gia quả nhiên khủng khiếp. Tại hạ là Tư đồ Lô xin lĩnh giáo.

Gã sử thiết tiên cũng hô :

- Tại hạ là Tạ Bất Đáng lãnh giáo mấy cao chiêu.

Hồ Phi gầm lên :

- Được lắm !

Thanh đơn đao vung xoay quanh mình, đao quang lấp lánh đánh ra ba chiêu. Cả người chàng cũng xô tới.

Tư Đồ Lô và Tạ Bất Đáng vội lùi lại hai bước.

Tên võ sĩ thứ ba la lên :

- Tại hạ là Thượng Quan...

Gã mới nói được mấy tiếng, sống đao của Hồ Phi đã bổ xuống đầu, phọt óc ra chết tươi. Chưa hiểu gã tên Thượng Quan gì.

Tư đồ Lô và Tạ Bất Đáng phòng thủ môn hộ kín đáo, lùi lại hai bước, nhưng không để Hồ Phi vượt qua, chúng huýt lên một tiếng còi. Bốn tên vệ sĩ liền chạy đến phía sau Tư Đồ Lô và Tạ Bất Đáng.

Tuy trong chớp mắt Hồ Phi đã liên tiếp đánh chết ba địch nhân, nhưng Tư Đồ Lô và Tạ Bất Đáng khôn ngoan hơn, chúng không tiến lên tiếp chiến mà lùi lại hai lần cản đường Hồ Phi.

Hồ Phi ngấm ngấm kêu khổ. Chàng sử chiêu "Dạ chiến bát phương tàn đao thức" đánh về phía trước, đặt chân trái xuống xoay một vòng đã đếm xong số địch nhân : mé tây có sáu người, mé đông ba người, hai mặt nam bắc đều có năm người. Không kể ba tên đã chết thì đối phương còn mười chín tên.

Bỗng có tiếng cười đồng dục hô :

- Hồ huynh đệ ! Mỗi lần chạm trán các hạ lại thấy bản lãnh tiến thêm một bậc. Xin lỗi nhé .

Chính là thanh âm Điền Quy Nông.

Hồ Phi không lý gì đến hắn, chăm chú nhìn sáu tên địch ở mé tây. Chàng nghe bốn tên xưng danh :

- Tại hạ là Trương Ninh

- Tại hạ là Đinh Văn Hổ xin lĩnh giáo

- Tại hạ là Đinh Văn Thâm tham kiến Hồ đại gia

- Ha ha ! Lão phu là Trần Kính Phu.

Hồ Phỉ xông về mặt trước rồi đột nhiên chuyển qua mé bắc. Chàng đưa ngón tay trái điểm vào trước ngực tên võ sĩ thứ hai. Tên này tay cầm cặp phán quan bút, cũng là một tay hảo thủ về môn điểm huyết.

Gã thấy Hồ Phỉ vươn tay ra chụp liền tay mặt phóng phán quan bút điểm tới huyết Khuyết Bồn ở vai bên phải chàng. Chiêu Phán thủ vi công này cực kỳ lợi hại. Hồ Phỉ tuy ra tay trước, nhưng Phán quan bút của gã dài hơn hai thước hai thành ra ngón tay chàng chưa đụng vào huyết đạo đối phương mà huyết Khuyết Bồn của mình đã bị điểm tới.

Không dè Hồ Phỉ tay trái lướt ngang chụp vào Phán quan bút đẩy mạnh về phía trước.

Người kia vừa "hự" lên một tiếng thì cán bút đã đâm vào cổ họng.

Giữa lúc ấy lại nghe phía sau có tiếng hai người hô :

- Tại hạ là Hoàng Tiều !
- Tại hạ là Ngũ Công Quyền !

Đao phong đã lướt tới lưng, chàng vội xô về phía trước khiến hai thanh đơn đao đâm sênh. Hồ Phỉ thuận thế xoay đao lại chém vào cổ tay Hoàng Tiều.

Đây là một chiêu thế rất tinh diệu trong Hồ gia đao pháp. Dù người có võ công cao cường cũng khó lòng tránh khỏi.

Không ngờ Hoàng Tiều tinh thông cả mười tám đường đại cầm nã nên ứng biến rất mau. Hắn thấy đao phong chém tới cổ tay liền bỏ đơn đao đi, xoay tay lại chụp xuống đao của Hồ Phỉ.

Đừng thấy hắn râu chuột, mắt nhỏ, tướng mạo xấu xa mà coi thường. Hắn biến chiêu còn lạ hơn Hồ Phỉ, năm ngón tay hắn đã chụp được sống đao của chàng.

Hồ Phỉ ỷ mình sức mạnh, phóng đao về phía trước, dè đâu tý lực của Hoàng Tiều cũng không phải tầm thường, khiến Hồ Phỉ chẳng làm gì được.

Hồ Phỉ ngờ ngác một chút thì phía sau lại có ba người đồng thời đánh tới. Chàng liền tính trong chớp mắt còn đủ thời giờ liệu lý Hoàng Tiều. Hắn là một tay kinh địch, nếu đã thương hắn là giảm được một phần uy hiếp. Chàng liền đột nhiên buông đao vung hai tay đánh ra đến binh một tiếng vào trước ngực Hoàng Tiều.

Hoàng Tiều chưa té xuống, nhưng phải buông đao.

Hồ Phỉ lại thò tay nắm lấy chuôi đao xoay mình gạt ba thứ binh khí.

Ba tên võ sĩ một là Ngũ Công Quyền, một là lão già Trần Kính Phu, còn một tên nữa thân thể cao lớn, hơn Hồ Phỉ đến nửa cái đầu. Tay hắn cầm cây đồng côn cực kỳ trầm trọng.

Hồ Phỉ đón đỡ một chiêu rồi trước ngực chấn động. Chàng toan nhảy tạt ngang né tránh thì hai người ở hai bên đã đánh tới.

Viên Tính cuội ngựa theo sau, bọn võ sĩ mãi vây đánh Hồ Phỉ chưa lý gì đến nàng.

Viên Tính tuy bị trọng thương yếu sức, nhưng đã nhìn rõ Hồ Phi đã thương được năm tên, nàng rất quan tâm đến sự an nguy của chàng. Mắt thấy chàng bị năm người vây đánh rất cấp bách, nàng liền giật cương phóng ngựa xông tới.

Nàng vung roi ngựa dùng làm thuẫn tiên, ra chiêu "Dương quan chiết liễu" quấy lấy cổ đại hán to lớn.

Đại hán đang báo danh là Hùng Nhất Lực, toan đánh Hồ Phi thì đột nhiên cổ họng bị riết chặt không nói được nữa.

Tuy khí lực hần mãnh liệt nhưng đột nhiên bị nghẹt thở, không địch nổi con ngựa chồm tới. Hần đứng không vững bị ngựa kéo ngang ra đụng vào Trương Ninh bên cạnh khiến tên này cũng té theo.

Hồ Phi đã bớt được hai địch nhân, vung đao chém hai nhất. Đinh Văn Hồ và Đinh Văn Thâm té xuống chết liền.

Đột nhiên cảm thấy phía sau tiếng gió xô tới, chàng không kịp xoay mình, chỉ xoay tay ra chiêu "Đảo ngoại hổ quái mãng phiên đầu" chém lại.

Bỗng nghe đánh choang một tiếng, rồi trên tay nhẹ bẫng. Thanh đao của chàng đã bị chém cụt.

Địch nhân thừa thế phóng binh khí tới, Hồ Phi cả kinh, chí chân trái xuống vọt về phía trước ra xa hơn trượng, nhưng cũng bị chậm mất một chút. Vai chàng đau nhói lên, chàng biết bị lợi đao của đối phương quét trúng rồi. Chân phải vừa đứng xuống đất, tay trái liền phóng chưởng, tay mặt như móc câu đoạt lấy thanh đơn đao của một tên võ sĩ. Chiêu không thủ đoạt bạch nhật nhanh như chớp.

Nên biết địch nhân tay cầm lợi đao rượt tới, hễ chậm một chút là chết về tay bảo đao của Điền Quy Nông, tính mạng Hồ Phi như treo đầu sợi tóc.

Hồ Phi không dám dùng đơn đao đối phó với bảo đao của Điền Quy Nông, chàng phải dùng khinh công nhảy nhót tránh né.

Đoạn kết

Lãnh Nguyệt Bảo Đao xuất hiện lần chót

Hồ Phi tránh được bảy tám chiêu thì mười mấy tên địch lại đến bao vây. Ngoài ra còn ba tên công kích Viên Tính.

Chàng phân tâm một chút lo cho nàng, thì bỗng nghe đến choang một tiếng. Thanh đơn đao trong tay chàng lại bị bảo đao của Điền Quy Nông chém gãy.

Điền Quy Nông quyết tâm dồn Hồ Phi vào chỗ chết. ánh hào quang lấp lánh, thanh bảo đao trong tay hần càng ra chiêu càng cấp bách.

Hồ Phi lại muốn cướp lấy một thứ khí giới để đỡ gạt, nhưng chàng chẳng có lúc nào rảnh rỗi để hạ thủ thì "xẹt" một tiếng, tay trái chàng bị trường kiếm của một võ sĩ vạch thành một vết dài.

Trong bọn võ sĩ có người hô :

- Gã họ Hồ kia ! Hãy bó tay chịu đầu hàng đi !
 Máy tên khác hô theo :

- Người là một trang hảo hán, sao lại để chết uổng ?
 - Chúng ta đông người, dĩ nhiên người quả bất địch chúng, dù chịu thua cũng không mất thể diện.

Điền Quy Nông chẳng nói năng gì, chỉ vung dao đánh rất rất.
 Hồ Phi vai và sau lưng bị thương mấy chỗ, đau đớn vô cùng, cơ hồ mất mạng đến nơi. Bỗng nghe thanh âm một phụ nữ la lên :

- Điền đại ca ! Đừng hại mạng chàng thanh niên đó.
 Hồ Phi đang nghiêng rặng cố sức cầm cự, chợt nghe rõ thanh âm của Miêu phu nhân, liền lớn tiếng quát :

- Ai mượn mụ giả nhân giả nghĩa ?
 Trong lúc bối rối, chàng lại bị đá trúng một cước vào lưng.
 Hồ Phi đang phân nộ đến cực điểm, vươn tay mau lẹ chụp được người đó. Chàng liền xách hắn lên quét chung quanh mình.
 Tên võ sĩ sợ chém thương đồng bọn, không dám đến gần.
 Người mà Hồ Phi chụp được chính là Trương Ninh. Bình khí trong tay hắn tuột mất, hắn lại bị Hồ Phi xoay quanh, đầu vầng mắt hoa, cựa quậy cũng không thoát được.

Hồ Phi thấy Viên Tính ngồi trên ngựa né đông tránh tây mà con ngựa đã trúng mấy dao, không ngớt hý lên những tiếng thê thảm. Chàng liền nhắc bổng Trương Ninh lên xông tới trước mặt Viên Tính miệng hô :

- Đi theo tại hạ !
 Viên Tính nhảy xuống ngựa. Hai người vọt tới gần phần mộ Hồ Nhất Dao. Bên mộ có một cây bách lớn. Hai người liền tựa vào vách cây để cầm cự không cho địch nhân vây đánh khó hơn.
 Hồ Phi nhắc Trương Ninh giơ lên quát :

- Các người có muốn cho người anh em này sống nữa hay thôi ?
 Điền Quy Nông la lên :

- Cứ giết được tên phản tặc Hồ Phi là Phúc đại soái sẽ trọng thưởng.
 Câu nói của hắn có ý nhắc nhở bọn thủ hạ : Trương Ninh sống hay chết cũng không quan hệ.
 Hắn thấy mọi người ngần ngại liền múa dao xông tới.
 Hồ Phi cũng biết tuy mình chụp được Trương Ninh nhưng không đủ uy hiếp địch nhân lùi lại. Chàng nghĩ Điền Quy Nông trong tay có bảo đao mà võ công rất cao cường, muốn bắt hắn không phải là việc dễ dàng. Hay hơn hết là túm lấy Miêu phu nhân để uy hiếp, nhưng bà đứng ở đằng xa ngoài mười trượng, không thể xông tới được.
 Chàng thấy Điền Quy Nông bước gần tới, liền sờ lưng Trương Ninh xem có đoản đao hay trủy thủ thì còn chống cự được một lúc.

Bồng chàng dụng vào túi tiêu rất trầm trọng. Chàng liền tay trái điểm huyết hãn, tay mặt thò vào túi lấy một mũi cương tiêu. Chàng nhắm bụng Điền Quy Nông liệng tiêu ra thật mạnh.

Tiêu phóng đi rất mau lẹ. Lúc Điền Quy Nông phát giác thì mũi tiêu chỉ còn cách bụng dưới nửa thước. Hãn vội vung đao lên gạt. Tuy cây cương tiêu bị chặt đứt làm hai khúc nhưng mũi tiêu đã đi chưa suy giảm, đâm vào cánh tay hãn thủng tới da thịt.

Giữa lúc ấy lại nghe tiếng rú "úi chao!", một tên võ sĩ trúng tiêu vào cổ họng ngã ngựa về phía sau.

Điền Quy Nông tức giận thóa mạ :

- Tên tiểu tặc kia ! Thử coi bữa nay ngươi còn trốn được nữa không ?

Nhưng hãn không dám mạo hiểm xông vào, đứng chỉ huy bọn vệ sĩ vây bọc hai người.

Lúc này đã nắm chắc phần thắng, mấy người tiếc tài Hồ Phỉ liền hô chàng đầu hàng.

Hồ Phỉ nắm tay Viên Tính nói :

- Viên cô nương ! Chúng ta đành cùng chết ở bên mộ song thân tại hạ.

Viên Tính khẽ hất tay chàng ra vừa thờ vừa nói :

- Tiểu muội ... là người xuất gia. Đại ca đừng kêu bằng Viên cô nương. Tiểu muội không phải họ Viên.

Hồ Phỉ trong lòng thê thảm nghĩ thầm :

- Hai người sắp chết đến nơi mà nàng vẫn kiên cường, chẳng mềm lòng chút nào.

Bồng thấy một tên võ sĩ múa đao thành một vòng bạch quang tiến lại gần. Hồ Phỉ lượm một viên đá liệng vào giữa vòng bạch quang. Tên võ sĩ vung đao lên gạt rơi xuống.

Hồ Phỉ liền nhân chỗ sơ hở phóng cương tiêu trúng vào trước ngực hãn.

Điền Quy Nông hô lớn :

- Tên tiểu tặc này ngang ngược vô cùng ! Chúng ta xông cả vào chẳng lẽ gã có ba đầu sáu tay ?

Đột nhiên Miêu phu nhân chạy lại gần thêm mấy bước nói :

- Điền đại ca ! Hãy khoan ! Tiệp thiếp có mấy câu muốn nói với thiếu niên này.

Điền Quy Nông chau mày đáp :

- A Lan ! Chớ lại gần đấy. Coi chừng tên tiểu tặc phát điên rồi gã sẽ đả thương đến nàng.

Miêu phu nhân vẫn cố gắng nói :

- Y sắp chết rồi. Tiệp thiếp nói với y một câu thì có can gì ?

Điền Quy Nông không được đành giục :

- Nàng nói lẹ đi !

Miêu phu nhân hỏi :

- Hồ tướng công ! Tướng công chưa chôn táng bình cốt hôi đã mang chết rồi ư ?

Hồ Phi ngang nhiên đáp :

- Cái đó không quan hệ gì đến bà ! Tại hạ không muốn nhục mạ nữ nhân. Hay hơn hết là bà hãy tránh ra xa.

Miêu phu nhân hỏi :

- Tiệp thiệp đã hứa lời cho tướng công hay về lệnh tôn. Tướng công sắp chết rồi cũng không muốn nghe ư ?

Điền Quy Nông quát :

- A LAN ! Nàng rắc rối ghê thế ? Chính nàng cũng không hiểu !

Miêu phu nhân không lý gì đến hắn, nhìn Hồ Phi nói :

- Tiệp thiệp chỉ nói ba câu có liên quan đến lệnh đường. Tướng công có muốn nghe không ?

Hồ Phi đáp :

- Phải rồi ! Tại hạ chẳng thể để mối nghi ngờ trong lòng mà chết. Vậy phu nhân nói đi!

Miêu phu nhân nói :

- Câu chuyện này tiệp thiệp chỉ nói với một mình tướng công nghe. Nhưng tướng công không được bắt tiệp thiệp làm con tin. Nếu tướng công chẳng ưng lời thì tiệp thiệp không nói nữa.

Hồ Phi đáp :

- Trước khi tại hạ chết đi mà trong lòng hết mối nghi ngờ lẽ dĩ nhiên phải tạ phu nhân, khi nào lại hãm hại ? Trong thiên hạ rất nhiều nam tử hán, đại trượng phu. Phu nhân tưởng ai cũng hèn mạt ác nhân như Điền Quy Nông chăng ?

Điền Quy Nông sa sầm nét mặt lại. Hắn chẳng hiểu Miêu phu nhân muốn nói gì với Hồ Phi. Y cũng biết tính Miêu phu nhân rất cương quyết, có muốn cũng không cản trở được, đành tự nhủ :

- Bất luận nàng nói gì cũng có hại đến thanh danh ta. Chi bằng đừng để người khác nghe thấy thì hơn.

Miêu phu nhân từ từ bước tới, ghé miệng vào tai Hồ Phi khẽ nói :

- Tướng công đào sâu xuống phía sau bia mộ ba thước để chôn bình cốt hôi là được một thanh bảo đao.

Nàng nói xong mấy tiếng này liền lớn tiếng :

- Việc đó có liên quan đến Kim Diện Phật Miêu Nhân Phụng. Tướng công đã khám phá ra vụ bí mật này là chết không còn chi đáng tiếc nữa. Vậy tướng công mau đào lỗ mà chôn mình cốt hôi đi để người quá cố được yên tâm dưới lòng đất. Tâm tình đã rõ, tướng công hãy nhận lãnh cái chết cho yên dạ.

Hồ Phỉ rất dỗi bần khoãn, không hiểu ba câu của Miêu phu nhân có ngụ ý gì mà xem chừng không phải bà cố ý trêu chọc mình. Chàng tự nhủ :

- Dù sao đi nữa, thực sự cũng nên an táng xong cốt hài của nhị muội rồi sẽ tính.

Chàng liền nhằm đúng phía sau tấm bia mộ xa chừng ba thước, vận kinh lực vào ngón tay để móc đất.

Điền Quy Nông thấy vậy thâm nghĩ :

- Té ra A Lan cho gã hay là phụ thân gã chết về tay Miêu Nhân Phượng.

Hắn cảm thấy trong lòng rất an ủi, liền quay lại nhìn Nam Lan mỉm cười.

Mười sáu tên võ sĩ còn lại đều tay cầm binh khí, đứng cách Hồ Phỉ chừng hơn trượng nhưng mắt vẫn giám thị chàng không chớp.

Viên Tính thấy Hồ Phỉ khoét lỗ chôn cốt hài Trình Linh Tố, nàng nghĩ tới chính mình cùng Hồ Phỉ cũng sắp đi vào lòng đất, liền rón rén quỳ xuống, hai tay chấp đũa trước ngực, miệng lầm nhảm niệm kinh.

Sau lưng và bả vai Hồ Phỉ đau đớn như dầm, hai tay tiếp tục đào sâu xuống. Chàng nhìn thấy Viên Tính chấp tay quỳ mọp, vẻ mặt rất trang nghiêm. Chàng tỉnh ngộ tự nhủ :

- Nàng đã toàn tâm quy Phật, sao ta cứ miên cưỡng nàng hoàn tục ? May mà nàng chẳng chịu, nếu không thì hai người mình lúc lâm tử cũng chẳng được yên tâm.

Đột nhiên hai tay chàng đồng thời đụng vào một vật cứng rắn, lạnh toát. Trong đầu chàng lướt qua câu nói của Miêu phu nhân về thanh bảo đao.

Nhưng chàng vẫn thản nhiên, hai tay sờ hai bên. Quả nhiên là một thanh đơn đao còn cả vỏ. Tay nắm chuôi đao khẽ rút ra chừng hơn tấc, thanh đao vẫn còn nguyên chưa han rỉ. Chàng tự hỏi :

- Miêu phu nhân vừa nói : "vụ này liên quan đến Kim Diện Phật Miêu Nhân Phượng". Chẳng lẽ thanh đao này do Miêu đại hiệp chôn xuống đây ? Hay là Miêu đại hiệp vì lòng kỷ niệm tiên phụ mà chôn thanh đao này trước mộ ?

Chàng chỉ phỏng đoán nhưng rất trúng. Có điều chàng không hay sở dĩ Miêu Nhân Phượng quen biết Miêu phu nhân rồi thành thân cũng nhờ thanh bảo đao này. Mối lương duyên của hai người bị phá tan cũng vì nó.

Trên cõi đời này, ngoài Miêu Nhân Phượng và Miêu phu nhân, chẳng một ai hay chuyện đó.

Hồ Phỉ thấy đao rồi ngừng đầu nhìn về phía Miêu phu nhân bỗng nghe nàng buồn rầu nói :

- Muốn hiểu lòng người khác thật là khó quá.

Bà buông tiếng thở dài, từ từ cất bước lảng ra xa.

Điền Quy Nông quay lại giục :

- Tên tiểu tặc kia ! Chôn mau đi ! Chúng ta không chờ nữa !

Hồ Phỉ đáp :

- Được lắm ! Không chờ nữa thì thôi !

Chàng rút thanh đao ra, thanh quang lấp lánh, khí lạnh ghê người.

Điền Quy Nông cùng bọn võ sĩ đều kinh hãi vô cùng. Hồ Phi thừa cơ bọn chúng chưa kịp định thần, vung đao nhảy tới chém liên. Những tiếng choang choảng vang lên không ngớt, ba cây binh khí trong tay ba tên võ sĩ bị chặt gãy. Hai tên bị cụt tay.

Điền Quy Nông vung đao chém tới. Hồ Phi giơ đao lên gạt đánh choang một tiếng ngân nga hồi lâu không dứt.

Hai người cùng nhảy lùi ra xa ba bước, dưới ánh trăng sáng nhìn lại thanh đao vẫn còn nguyên vẹn. Quả là bảo đao.

Hồ Phi thấy thanh đao của mình chẳng kém gì bảo đao của Điền Quy Nông thì khác nào như hổ thêm cánh. Chàng thi triển Hồ gia đao pháp chỉ trong chớp mắt lại đã thương ba tên võ sĩ nữa.

Bảo đao của Điền Quy Nông tuy chẳng kém gì bảo đao trong tay Hồ Phi, nhưng đao pháp thì hẳn còn thua chàng xa. Hẳn sử trường kiếm đấu với Hồ Phi còn không nổi, huống chi bây giờ lại dùng cái sở đoản của mình để tấn công vào sở trường của địch.

Mới trao đổi được ba bốn chiêu, Điền Quy Nông đã liên tiếp trúng đao vào cánh tay và bắp chân. Nếu hẳn không được bọn vệ sĩ giải cứu thì đã toi mạng dưới lưỡi đao của Hồ Phi rồi.

Nhưng lúc này bọn võ sĩ chưa bị thương thì chỉ còn lèo tèo vài tên, mà bất luận binh khí gì đụng vào đao của Hồ Phi liền bị chặt gãy, biến thành tay không.

Hồ Phi cũng không muốn tận sát, liền la lên :

- Ta không muốn giết người nên tha chết cho đó. Hà tất liều chết uống làm chi ?

Điền Quy Nông thấy tình thế nguy ngập liền co giò chạy trốn. Bọn võ sĩ nâng đỡ hoặc thu lượm đồng bọn bị thương và bị chết nằm rải rác dưới đất, chịu đại bại bỏ đi.

Đến lúc cuối cùng, mọi người vẫn không biết thanh bảo đao ở đâu lại lọt vào tay Hồ Phi, vì chàng hành động xuất quỷ nhập thần, khó mà lường được.

Hồ Phi nhìn chuôi đao dưới ánh trăng, thấy hình mảnh trăng khuyết bằng dây bạc.

Tay cầm Lãnh Nguyệt Bảo Đao, trong lòng chàng cảm khái muôn vàn. Chàng tra đao vào vỏ, đặt xuống thổ huyệt để nó vĩnh viễn làm bạn với phụ thân dưới suối vàng.

Chàng lại đặt bình cốt hôi của Trình Linh Tố xuống thổ huyệt rồi lấp đất lại.

Viên Tính chấp tay niệm phật kệ :

Nhất thiết ân oán hội, vô thường nan đắc cừ.

Do ái cố sinh ưu, do ái cố sinh bố

Nhược ly ư ái giá, vô ưu hựu vô bố
Niệm xong, nàng len lén lên ngựa thỏ đi về phía Tây
Hồ Phi nhìn bóng sau lưng nàng, tiếng kệ vẫn còn văng vẳng bên tai.

Hết

<http://hello.to/kimdung>

<http://come.to/kimdung>